

ת"פ 42034/01/15 - מדינת ישראל נגד אמנון מורדוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42034-01-15 מדינת ישראל נ' מורדוב
בפני כבוד השופטת דנה אמיר

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד איציק אמיר נגד אמנון מורדוב
הנאשם	ע"י עו"ד שלומית רובין

הכרעת דין

פתח דבר

1. כמצוות הוראת סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 אני מודיעה בפתח הכרעת הדין כי החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). עוד החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

כתב האישום והמענה

2. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 8.7.13 בשעה 21:30 או בסמוך לכך, על רקע יציאת הנאשם מחנות השופרסל שברח' ויצמן 21 גבעתיים (להלן: "החנות") ודרישת המתלונן אשר שימש כשומר בחנות, כי הנאשם יציג בפניו קבלה, תקף הנאשם את המתלונן באמצעות צעצוע פלסטיק שהיה מונח בארגז צעצועים בפתח החנות והכה עמו את המתלונן ביד שמאל. כתוצאה מהתקיפה הנטענת נגרמה למתלונן חבלה של ממש - פצע שפשוף מדמם באמה וכאבים באגודל. עוד על פי כתב האישום איים הנאשם בהמשך על המתלונן בכך שאמר לו "בן זונה מניאק אני עוד אבוא אליך ואראה לך מה זה" וזאת על מנת להפחידו או להקניטו.

3. ביום 3.4.16 ניתן מענה הנאשם לכתב האישום. במענה לכתב האישום, אישר הנאשם כי במועד ובמקום המפורטים בכתב האישום התבקש על ידי המתלונן להציג קבלה בעת יציאתו מהחנות. לטענתו, לאחר שהציג הקבלה קילל אותו המתלונן ודיבר אליו בצורה מאיימת. הנאשם הכחיש כי נטל צעצוע והתקיף את המתלונן, כן הכחיש כי בגין התקיפה נגרמו למתלונן חבלות, וכך גם הכחיש את האיום הנטען בכתב האישום (עמ' 3 לפרוטוקול).

4. העוגן הראייתי המרכזי במסד הראיות אשר הונח בפני הוא סרטון מצלמות החנות אשר סומן כת/1 (להלן: "הסרטון").

בסרטון נחזה הנאשם ובידו שקית יוצא מהחנות, המתלונן נראה פונה אל הנאשם. לאחר מכן נראה הנאשם נכנס לחנות בשנית. בעת יציאתו מהחנות בשנית, מראה הנאשם למתלונן את מה שנחזה כקבלה בחטף. ניתן לראות כי הנאשם, לאחר שהחל להתרחק, הסתובב וחזר חזרה לכיוון המתלונן ככל הנראה בשל כך שהמתלונן המשיך ודיבר אליו. בין השניים התפתח דין ודברים. הנאשם והמתלונן נעמדו לצד ארגז הצעצועים כאשר עובדת החנות מנסה לעמוד ביניהם ולהפריד ביניהם. הנאשם אף נחזה מנופף באגרופו כנגד המתלונן. ניתן לראות כי המתלונן והנאשם מרימים בסמיכות זמנים צעצועים מתוך ארגז הצעצועים בכניסה לחנות. על פי הסרטון הנאשם הוא הראשון אשר מניח ידו בתוך ארגז הצעצועים. המתלונן גם הוא אחוז בצעצוע ומניף אותו באוויר. בסמיכות זמנים מיד לאחר מכן, מניף הנאשם לכיוונו של המתלונן צעצוע פלסטיק ארוך. ניתן לראות שאותו צעצוע מונף לכיוון המתלונן ובסופו של יום נוחת מעבר לארגז הצעצועים, תוך שהוא משנה את נתיבו. את נחיתת הצעצוע מעבר לארגז הצעצועים ניתן לראות גם בצילומי מצלמה אחרת המתעדת את הנעשה בתוך החנות (חלק מת/1). לאחר מכן, מתרחק הנאשם מספר צעדים ונראה מתכופף ומנסה למשוך דבר מה אשר אינו נראה במצלמה. לאחר שנאשם עוזב את המקום, המתלונן אחוז בידו השמאלית ומראה אותה לעובדת שבמקום. במצלמה נוספת (חלק מת/1) נראה המתלונן נכנס לקופה הראשית, מקבל נייר מעובדת אחרת ומנגב את אמת ידו השמאלית.

5. ביום 17.11.16, במסגרת פרשת התביעה, נשמעה עדותו של המתלונן. בעת חקירתו הראשית העיד כי ראה מונית עוצרת כ- 5 מטר מהחנות, את הנאשם יוצא ממנה ונכנס לחנות לקנות קפה. לגרסת המתלונן ביקש מהנאשם קבלה וזה נכנס חזרה לחנות וכשיצא והקבלה בידו זרק אותה בפניו של המתלונן תוך שהוא מקלל אותו ואף אישר כי הגיב גם הוא בקללה (ע"מ 9 ש' 21-24). לדבריו: "**פתאום הרגשתי קרש מפלסטיק של מ', ואני העפתי ישר מהיד, אם לא הייתי חוטף בפנים, במשקפיים**" (עמ' 9 ש' 25-26). עוד העיד כי כתוצאה מתקיפתו על ידי הנאשם נחבל באצבעו ועליו לעבור ניתוח (עמ' 10 ש' 6-7). המתלונן הוסיף ופירט כי לאחר התקיפה הנטענת ניסה הנאשם למשוך פח זבל שהיה מקובע ברחוב על מנת לתקוף אותו באמצעותו אך הפח לא ניתק ממקומו (עמ' 9 ש' 28-29). לדבריו, בסופו של האירוע ברח הנאשם לתוך המונית אשר המתינה לו כשאישה נוספת הייתה עמו.

בעת חקירתו הנגדית חזר המתלונן על גרסתו לפיה הנאשם זרק בפניו את הקבלה שהתבקש להציג (עמ' 10 לפרוטוקול, שורה 23) ואף אישר כי גם הוא קילל את הנאשם (עמ' 11 ש' 17). המתלונן הבהיר מדוע ביקש קבלה מהנאשם כשיצא הנאשם מהחנות ואף וטען כי התבקש לבקש קבלה מהנאשם ע"י מי ממנהליו (עמ' 11, ש' 28-29).

כאשר נשאל באשר לצעצוע שהוא עצמו הרים מהארגז טען כי הרימו על מנת להראות במה הותקף על ידי הנאשם (עמ' 13, שורות 3-5). המתלונן העיד כי עובדי הסופר דאגו לו ונתנו לו כוס מים (עמ' 13, שורה 26). עוד הוסיף כי המכה שקיבל הייתה מכה יבשה ביד (עמ' 14 ש' 1). על השאלה מדוע הלך לקבל טיפול רפואי רק לאחר 3 ימים ענה כי חשב תחילה שזו רק מכה אך במשך הזמן "**התחיל לכאוב**". (עמ' 15 שורה 9-10). עוד העיד כי הנאשם ניסה להרים

ולמשוך פח זבל על מנת לתקוף אותו באמצעותו והוסיף כי לא ייתן לבן אדם לתבוע אותו אלא הוא זה שיתבע ראשון. (עמ' 12, שורות 18-19).

מטעם המאשימה הוגשו גם דו"ח העימות בין נאשם למתלונן (ת/6), הודעות הנאשם (ת/3 ו-ת/4), מסמכים רפואיים של המתלונן (ת/7), ומזכרים שנערכו על ידי רס"ר אוהד טופז (ת/5).

6. מטעם ההגנה העיד הנאשם. בעדותו מסר כי הגיע לשופרסל במונית עם בנו וביתו, נכנס לקנות קפה וכשיצא התבקש להציג קבלה למתלונן, תוך שהמתלונן התנהג אליו בצורה "לא יפה" ואמר לו "**בוא הנה, בוא הנה....**" כמה פעמים (עמ' 16 ש' 12). לדבריו לאחר שהציג את הקבלה ומסר אותה בידו של המתלונן אמר למתלונן שכך לא מתנהגים (עמ' 16, שורה 13). עוד העיד כי המתלונן קילל אותו, קרא לו בין היתר זקן עלוב וגנב והתנהג באגרסיביות (עמ' 13, שורה 14).

הנאשם אישר כי הרים צעצוע בידו וטען שהמתלונן התקרב אליו באגרסיביות (עמ' 16 ש' 17). לדבריו כל שעשה הוא להרים את הצעצוע ביד אך לא תקף את המתלונן, אשר בא להתקיף אותו (עמ' 16 ש' 19). בחקירתו הנגדית שב וטען הנאשם כי המתלונן התקרב אליו כדי לפגוע בו (עמ' 17, ש' 5-6) וכי הרים את הצעצוע כדי להגן על עצמו. (עמ' 17 ש' 30-31). עוד הוסיף הנאשם שלא ניסה למשוך את פח הזבל על מנת לתקוף את המתלונן וכי המקום אליו התכופף הוא המקום בו עמדה המונית והמתנינה לו. (עמ' 18 ש' 19-21). בנוסף העיד כי לאחר האירוע הנאשם פנה אליו בבקשה שיקנה לו 15 קרטונים של סיגריות על מנת שיבטל את התיק נגדו וכי יש לו בני משפחה שעובדים במשטרה (עמ' 19 ש' 7-8).

עבירת האיומים

7. עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, עניינה במי שמאיים בכל דרך על אדם אחר בפגיעה שלא כדין בגופו, חירותו, נכסיו ושמו הטוב, בכוונה להפחידו או להקניטו.

הגדרת העבירה היא הגדרה רחבה ביותר הכוללת איום בכל דרך שהיא, לרבות באמירה, בכתב ובהתנהגות.

8. במקרה דנן מצאתי כאמור לזכות את הנאשם מעבירה זו מאחר ולא הוכח בפני, מעבר לספק סביר, כי העבירה בוצעה על ידי הנאשם.

כפי שפורט לעיל, הראיה המרכזית והאובייקטיבית בתיק דנן היא הסרטון המתעד את האירוע, אשר אינו מלווה בפס קול. אמנם מצפייה בו ניתן להבחין כי מתקיים דין ודברים בין הנאשם למתלונן אך לא ברור מה היו חילופי הדברים בין השניים. עובדת החנות אשר נכחה ולו בחלקו של האירוע על פי הסרטון, לא מסרה גרסה במשטרה ולא זומנה כעדת תביעה. מכאן שהראיה היחידה באמצעותה מבקשת המאשימה להוכיח את אשמתו של הנאשם בעבירת האיומים היא עדותו המתלונן.

הנאשם מצידו לא נשאל בחקירתו הנגדית אודות אותו איום נטען, במענה לכתב האישום כפר בביצוע האיום כמפורט לעיל וכך גם בהודעותיו ובעימות עם המתלונן (ת/3 ש' 10, ת/2 ש' 11 ת/6 ש' 25).

כידוע, הגם שניתן להרשיע על סמך עדות יחידה של מתלונן על בית המשפט לשקול בזהירות יתרה את אותה העדות ואת מהימנותה כשזו עומדת לבדה מול כפירתו של הנאשם (ר' ע"פ 10049/03 פלוני נ' מדינת ישראל, נט(1) 385, 410).

9. לצורך בחינת מהימנותה של גרסת המתלונן ועל מנת להחליט האם לתת בגרסתו את אותו אמון זהיר נדרש בחנתי את גרסתו אל מול הנחזה בסרטון ת/1. מהשוואה בין גרסתו לבין הנחזה בסרטון עולה כי עדותו של המתלונן לא הייתה מדויקת ביחס לפרטים שונים, ואף מהותיים הנוגעים לאירוע. כך, בעוד שהמתלונן העיד כי הנאשם זרק בפניו את הקבלה וחזר על כך גם בחקירתו הנגדית, על פי הסרטון נחזה הנאשם מציג למתלונן את הקבלה כאשר היא נשאת בידו. בנוסף, המתלונן הכחיש כי הרים צעצוע בידו (עמ' 13 שורה 2) ועוד הוסיף כי אם הרים היה זה על מנת להראות לעובדת החנות שנכחה במקום במה הותקף. לעומת זאת, בסרטון נחזה המתלונן מרים צעצוע מתוך הארגז כמעט במקביל להרמת הצעצוע על ידי הנאשם וטרם זה הניף את הצעצוע לעברו.

אציין עוד כי גם התרשמתי בעת העדות הייתה שהמתלונן אינו מתאר את פרטי האירוע באופן מדויק ומנסה בעדותו להעצים את האירוע ואת אשמו של הנאשם, וכי לחלקים מעדותו אין כל ביסוס. כך לדוגמה המתלונן העיד כי לאחר האירוע עובדי החנות הביעו דאגה רבה והביאו לו כוס מים כאשר בסרטון אין לכך כל תימוכין (עמ' 10 ש' 10). בנוסף, גרסתו באשר לכך שמנהליו ביקשו ממנו לבדוק את הנאשם (עמ' 10 ש' 31, עמ' 11 ש' 28) איננה נתמכת בנחזה בסרטון.

בנסיבות אלה, והגם שבאשר לחלקים אחרים של האירוע כפי שתוארו על ידי המתלונן נמצאה תמיכה בסרטון, לא מצאתי כי עדותו של המתלונן היא ברמת מהימנות גבוהה דיה כדי לשמש לצורך הרשעה על סמך עדות יחידה בקשר לעבירת האיומים ועל כן הוריתי על זיכוי הנאשם מעבירה זו כמפורט לעיל.

האם הוכחה המאשימה ביצועה של עבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית?

10. על פי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 היסודות הפיזיים של העבירה דורשים עמידה בשני תנאים. התנאי הראשון להרשעה בעבירה הוא היסוד העובדתי "התוקף את חברו" - כמשמעותו בסעיף 378 לחוק והתנאי השני "וגורם לו בכך חבלה של ממש" - מקים צורך להוכחת קיומו של קשר סיבתי בין מעשה התקיפה לחבלה של ממש.

באשר לרכיב הראשון - סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר תקיפה כ "הפעלת כוח" כלפי גופו של אדם - תקיפה באה לכלל ביטוי בהכאת אדם ונגיעה בו, דחיפתו או הפעלת כוח בדרך אחרת על גופו, במישרין או בעקיפין וזאת בלא הסכמתו, או בהסכמתו שהושגה בתרמית.

באשר להגדרת חבלה של ממש, זו זכתה לפירוש מרחיב בפסיקה ועליה להיות פגיעה מוחשית כלשהי. חבלה מוגדרת על ידי פרופ' י. קדמי בספרו "על דין הפלילי" תשס"ו, חלק ג' עמ' 1522-1523 (להלן: "קדמי"):

"חבלה" כמשמעותה בהגדרה שבסעיף 34 לחנ"ש והדרישה שתהא זו "חבלה של ממש" - זכתה לפירוש מרחיב, ומשמעותה היא, שתהא זו פגיעה גופנית "מוחשית" כלשהי, להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי "מוחשי".

(ראו בעניין זה ע"פ 1976/11 שמואל ויספיש נגד מדינת ישראל (21.11.2011))

לצורך הרשעה במעשה התקיפה המפורט בסעיף 380 לחוק העונשין, יש להוכיח אף קשר סיבתי בין מעשה התקיפה לבין "החבלה של ממש".

המדובר בעבירה של מחשבה פלילית תוצאתית. באשר ליסוד הנפשי - די ב"מודעות" באשר לרכיבי היסוד העובדתי ו"פזיזות" כלפי אפשרות התרחשות תוצאת החבלה. (קדמי עמ' 1523).

האם הוכיחה המאשימה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם תקף את המתלונן :

11. המתלונן העיד כאמור כי הנאשם תקף אותו באמצעות הצעצוע וכי נגרמה לו חבלה כתוצאה מכך, הכל כמפורט לעיל. עדותו לבדה מעלה קשיים, כפי שפרטתי בפרק הדין בעבירות האיומים. בנסיבות אלה יש לבדוק האם בנחזה בסרטון יש כדי לשפוך אור על נסיבות המקרה בשים לב לכך שעל פי ת/5, מזכר מאת רס"ר אהוד טופז, לא ניתן להבחין בתקיפה מתוך הסרטון ובהינתן שעובדת החנות אשר נכחה באירוע לא זומנה להעיד.

12. מצפייה בסרטון ניתן לראות כי הנאשם הניף את הצעצוע לכיוונו של המתלונן, כאשר הם ניצבים זה מול זה באלכסון לחנות. לא ניתן להבחין בפגיעת הצעצוע בידו של המתלונן, יחד עם זאת, ניתן לראות כי הצעצוע מתנתק מידו של הנאשם, לאחר שמונף לכיוון המתלונן, ומוסט לאחר מכן ונוחת מעברו השני של ארגז הצעצועים, במקביל לנאשם.

נוכח כיוון הנפת הצעצוע הנצפה בבירור בסרטון, והטיית הצעצוע והשינוי במסלולו לאחר מכן כמו גם נחיתתו במקביל לנאשם מעברו השני של ארגז הצעצועים, המסקנה היחידה האפשרית היא שהצעצוע פגע בידו השמאלית של המתלונן, אשר הייתה בטווח מסלולו של הצעצוע. יצוין עוד כי בסרטון ניתן לראות שידו השמאלית המונפת של המתלונן זזה במעט בעת האירוע. הנצפה בסרטון תומך אם כך בגרסת המתלונן באשר לתקיפתו על ידי הנאשם.

עוד כתמיכה לגרסת המתלונן, על פי הנחזה בסרטון, מיד לאחר האירוע אחז המתלונן באמת ידו השמאלית, אשר נמצאה מול ידו המונפת של הנאשם בה אחז בצעצוע, משל זו נפגעה, כאשר בהמשך אף הציג אותה המתלונן לעובדת החנות ונכנס לחנות שם נתנה לו קופאית נייר תוך שהוא מציג את אמת ידו השמאלית גם לעיניה.

13. בנוסף, בחינת גרסתו של הנאשם מעלה גם היא קשיים לא מבוטלים ביחס למהימנות גרסתו בכללותה ובפרט באשר לתקיפה הנטענת והרמת הצעצוע על ידו. כידוע, שיקרי נאשם בעניינים מהותיים, יש בהם כדי לחזק ואף לסייע לראיות המאשימה משלא ניתן לאותם שקרים הסבר מספיק (ראו בעניין זה ע"פ 1645/08 פלוני נגד מדינת ישראל (3.09.2009)).

בעת עדותו בבית המשפט, הכחיש כאמור הנאשם כי פגע בגופו של המתלונן באמצעות הצעצוע וטען כי הרימו בלבד וזאת על מנת להתגונן מפני המתלונן.

לבד מהעובדה שעל פי הסרטון, כפי שפורט לעיל, מסקנתי היא כי הצעצוע שהרים הנאשם פגע במתלונן בניגוד לגרסת הנאשם, אף קשה ליתן אמון בגרסתו לפיה הרים את הצעצוע בלבד וזאת כדי להתגונן שכן המדובר בגרסה מתפתחת ושונה מהגרסה הראשונה אותה מסר בחקירתו.

כך, בהודעתו ת/2 (מיום 24.11.13) הכחיש הנאשם כי לקח צעצוע מהארגז וחבט במתלונן (ש' 8-9), טען כי בין המתלונן לבינו היה ויכוח מילולי בלבד **"זוה נגמר ככה"** (ש' 15). באותו שלב לא אישר כאמור כי הרים צעצוע ואף לא טען כי הרים הצעצוע על מנת להתגונן מפני המתלונן.

ביום 4.12.13 בשעה 15:30 נערך עימות בין הנאשם למתלונן (ת/6). גם במהלך העימות לא טען הנאשם כי הרים צעצוע על מנת להתגונן מפני המתלונן. כאשר הטיח באזניו המתלונן שהרים צעצוע גדול מהארגז ותקף אותו באמצעות הצעצוע ענה הנאשם **"זה שקר"** ואף הוסיף **"אני לא הרמתי כלום אני לא מסוגל אני אחרי מעקפים"** (ש' 21). גרסה זו באופן ברור איננה עולה בקנה אחד עם הנחזה בסרטון או עם גרסתו המאוחרת שלו עצמו.

רק בהודעתו ת/3 (מיום 4.12.13 שעה 16:09) לאחר שהוצג בפניו הסרטון השמיע הנאשם לראשונה את גרסתו לפיה **"הוא ניסה להרים עלי יד אני הגנתי על עצמי..."** (ש' 7). הנאשם חזר על גרסתו לפיה החזיק בצעצוע על מנת להתגונן בעת עדותו בבית המשפט כאמור, התייחס לצעצוע כ"פלסטיק קטן" (עמ' 18 ש' 3), הגם שעל פי הסרטון המדובר בצעצוע פלסטיק גדול, וגם אז לא פירט את האירוע כפי שנחזה בסרטון ואת העובדה שהצעצוע נחת בסופו של דבר מעברו השני של ארגז הצעצועים.

עוד יש לציין כי התרשמותי הכוללת היא שגרסת הנאשם באשר להתרחשות הכוללת באירוע המתואר בכתב האישום, לא הייתה מדויקת, בהשוואה לנחזה בסרטון. כך לדוגמא, גרסתו לפיה מיד לאחר האירוע נכנס למונית ונסע מהמקום כאשר על פי הסרטון נחזה הנאשם באופן ברור כמנסה למשוך חפץ כל שהוא. לגרסת המתלונן המדובר בפח. וכן העובדה שלא תיאר ששב למקום לאחר שהחל להתרחק מיד עם הצגת הקבלה למתלונן (ראו עדות הנאשם עמ' 16 ש' 9-21).

שילוב הראיות הכולל את הנחזה בסרטון, עדות המתלונן, שיקרי הנאשם בחקירתו הראשונה ובעימות וגרסתו הכבושה, לצד החבלה אשר נגרמה למתלונן הלכה למעשה כפי שיפורט להלן, מביאים אותי למסקנה כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם תקף את המתלונן כמפורט בכתב האישום.

האם נגרמה למתלונן חבלה של ממש כתוצאה מתקיפת הנאשם?

14. נתתי דעתי לטענת ב"כ הנאשם הנוגעת להיעדר קשר סיבתי בין התקיפה לחבלה הנטענת וטענות בדבר מיקום החבלה. לטענתה של ב"כ הנאשם ידו הקרובה יותר של המתלונן לנאשם וזו שהייתה אמורה להיפגע לו הותקף על ידי הנאשם הייתה יד ימין. עוד טענה כי יתכן והמתלונן נחבל ביד שמאל מארגז הצעצועים עצמו ולא כתוצאה מתקיפת הנאשם.

מצפייה בסרטון עולה כי היד הקרובה לידו המונפת של הנאשם היא ידו השמאלית של המתלונן ולא ידו הימנית, והיא גם היד שהייתה בטווח עת שינה הצעצוע ממסלולו ונחת מעברו השני של ארגז הצעצועים.

עוד יש לציין את המסמכים הרפואיים (ת/7) והמפורט בהם, בדבר שפשוף באמת יד שמאל, חבלה וכאבים באגודל שמאל וההפניה לצילום אמת יד שמאל ואגודל יד שמאל, מבלי שנעלם מעיני שהבדיקה הרפואית נערכה 3 ימים לאחר קרות האירוע.

המפורט לעיל ביחד עם גרסת המתלונן עצמו ולצד האירועים המפורטים לעיל באשר להתנהלות המתלונן מיד לאחר האירוע, הצגת אמת ידו השמאלית וקבלת נייר לצורך ניגוב ידו מהקופאית תוך הצגה חוזרת שלה, תומכים במסקנה לפיה המתלונן נחבל ביד שמאל כתוצאה מתקיפת הנאשם - ודי בכל אלה כדי להביא לקביעה בדבר קיומו של קשר סיבתי בין התקיפה ובין החבלה שנגרמה.

15. יובהר, למען הסר ספק, כי אינני מוצאת לקבוע כל ממצא ביחס לנזקים רפואיים או נפשיים אחרים או הניתוח הנדרש כטענת המתלונן. לא הוצגה בפני כל ראיה לכך שאלה נגרמו, או שנדרש ניתוח כתוצאה מתקיפת הנאשם כך שלא בוסס קשר סיבתי בין התקיפה לבין הצורך בניתוח או נזקים אחרים להם טען המתלונן במהלך עדותו.

16. נוכח המפורט לעיל מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם תקף את המתלונן וכי כתוצאה מאותה התקיפה נגרמה למתלונן חבלה באמת ידו השמאלית לכל הפחות.

באשר ליסוד הנפשי, לאחר סקירת הראיות והנסיבות כפי שפורטו לעיל מצאתי כי הייתה בנאשם מודעות באשר לרכיבי הפן העובדתי וכן פזיזות באשר לאפשרות התרחשות תוצאת החבלה.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה על פי סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ט חשוון תשע"ז, 30 נובמבר 2016, במעמד הצדדים